

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

PAOLA MENGOZZIJA,

predstavljeni 22. novembra 2007¹

1. V tej zadevi naj se Sodišče izreče o pritožbi Komisije Evropskih skupnosti zoper sodbo Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 6. junija 2006 v zadevi Girardot proti Komisiji (T-10/02, ZOdl., JU, str. I-A-2-129 in II-A-2-609, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to določilo znesek denarne odškodnine, ki jo je Komisija dolgovala M.-C. Girardot na podlagi vmesne sodbe Sodišča prve stopnje z dne 31. marca 2004 v zadevi Girardot proti Komisiji (T-10/02, RecFP, str. I-A-109 in II-483, v nadaljevanju: vmesna sodba).

3. V členu 29(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi), v različici, veljavni v času postopka na prvi stopnji, je določeno:

„Pred zasedbo prostega delovnega mesta v instituciji organ za imenovanja najprej preuči:

a) ali je delovno mesto mogoče zasesti z napredovanjem ali premestitvijo znotraj institucije;

I – Pravni okvir

2. Kot je določeno v členu 236 ES, je Sodišče v mejah in pod pogoji, ki so določeni v kadrovskih predpisih ali v pogojih za zaposlitev, pristojno za vse spore med Skupnostjo in svojimi uslužbenci.

b) ali se izvedejo notranji natečaji v instituciji;

c) kakšne prošnje za premestitev so vložili uradniki drugih institucij treh Evropskih skupnosti;

¹ – Jezik izvornika: francoščina.

in nato uporabi natečajne postopke na podlagi bodisi kvalifikacij ali preizkusov ali na podlagi obojih. Natečajni postopek je določen v Prilogi III.

6. V členu 47 PZDU je določeno:

„Delovno razmerje začasnega uslužbenca preneha zaradi smrti in:

Postopek se lahko uporabi tudi za oblikovanje rezerve za bodoče zaposlovanje.“

[...]

(2) pri pogodbi za nedoločen čas:

4. V členu 2(d) Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: PZDU), v različici, veljavni v času postopka na prvi stopnji, je določeno, da začasni uslužbenec v teh pogojih pomeni „uslužbenca, ki se za določen čas zaposli na stalnem delovnem mestu, plačanem iz odobrenih proračunskih sredstev za raziskave in naložbe in vključenem v seznam delovnih mest, ki je priložen proračunu za zadevno institucijo“.

a) ob koncu odpovednega roka, določenega v pogodbi [...]. Za uslužbenca v smislu člena 2 [(d) PZDU] odpovedni rok ne sme biti krajši od enega meseca za vsako dopolnjeno leto dela, pri čemer je najkrajši rok tri mesece in najdaljši deset mesecev [...]

b) ob koncu meseca, v katerem uradnik dopolni 65 let starosti.“

5. V členu 8(4) in (5) PZDU je določeno zlasti, da se začasni uslužbenci iz kategorije A ali B, za katere se uporablja člen 2(d) PZDU in ki opravljajo delo, za katero se zahteva znanstvena ali tehnična usposobljenost, zaposlijo za največ pet let ter da se njihove pogodbe lahko obnovijo le enkrat za določen čas. Vsaka naslednja obnovev je za nedoločen čas.

7. Primeri odpovedi pogodbe brez odpovednega roka so določeni v členih od 48 do 50 PZDU.

II – Dejansko stanje

8. V skladu z rekonstrukcijo dejanskega stanja, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje, je M.-C. Girardot nastopila delo pri Komisiji 1. februarja 1996 kot napoteni nacionalni strokovnjak. Ta status je ohranila do 31. januarja 1999.

9. S pogodbo z dne 15. januarja 1999, ki je bila sklenjena za dve leti in kasneje obnovljena za eno leto s sporazumom, ki dopolnjuje pogodbo, se je M.-C. Girardot zaposlila kot začasna uslužbenka v smislu člena 2(d) PZDU. Na podlagi tega je bila najprej razporejena v generalni direktorat Komisije Industrija in nato v generalni direktorat Komisije Informacijska družba.

10. Generalni direktorat Komisije Kadrovske zadeve in administracija je 26. julija 2000 objavil prosta delovna mesta in sporočil, da organizira v okviru odločitve o novi politiki osebja v raziskovalni dejavnosti (NPOR) notranje natečaje za oblikovanje rezervnega seznama, v tem primeru notranji natečaj za oblikovanje rezervnega seznama COM/T/R/ST/A/2000 v zvezi s kariernimi nazivi A 8/A 5, A 4 in A 3 kategorije A, ki so plačani iz odobrenih proračunskih sredstev za znanost in tehniko proračuna za raziskave in naložbe.

11. M.-C. Girardot naj bi se prijavila na notranji natečaj za oblikovanje rezervnega seznama COM/T/R/ST/A/2000, vendar naj bi bila izločena, ker naj ne bi izpolnjevala vseh zahtevanih sprejemnih pogojev.²

12. Generalni direktorat Kadrovske zadeve in administracija je 9. in 12. februarja 2001 objavil dve prosti stalni delovni mesti, ki sta plačani iz odobrenih proračunskih sredstev za raziskave. M.-C. Girardot je v dopisu z dne 20. februarja 2001 izrazila zanimanje, na eni strani, za delovno mesto kategorije A, ki je bilo objavljeno 9. februarja 2001 z oznako COM/2001/CCR/16/R, in, na drugi strani, za sedem drugih delovnih mest kategorije A, ki so bila objavljena 12. februarja 2001.

13. Komisija je v dopisu z dne 15. marca 2001 M.-C. Girardot obvestila, da ni mogla upoštevati njene prijave na delovno mesto, objavljene 9. februarja 2001.

² – Treba je opozoriti, da v svojem odgovoru na pritožbo M.-C. Girardot zanika, da se je prijavila na omenjeni natečaj. Vendar ta točka ni bistvena v okviru te zadeve, ker je gotovo, da se je neizvedba primerjalne ocene uspešnosti (ali v vsakem primeru neobstoj dokaza, da je bila taka ocena izvedena), ki jo je grajala vmesna sodba Sodišča prve stopnje, delno opirala na dejstvo, da M.-C. Girardot ni uspešno opravila tega natečaja, kar pa je nedvomno dejstvo.

14. Glede drugih sedmih delovnih mest je Komisija v dopisu z dne 13. marca 2001 M.-C. Girardot obvestila, da ni mogla upoštevati njene prijave, ker so ta delovna mesta dostopna samo za uslužbence Komisije, ki so uspešno opravili natečaj. Za vsako delovno mesto je Komisija prejela prijave sedmih drugih kandidatov, ki so bili vsi začasni uslužbenci in ki so bili na seznamu, narejenem po koncu notranjega natečaja za oblikovanje rezervnega seznama COM/T/R/ST/A/2000, ter vsakega od njih imenovala na delovno mesto, za katero so se potegovali.

15. M.-C. Girardot je 8. junija 2001 vložila pritožbo zoper odločitve iz teh dveh dopisov, da se njena prijava zavrže. Ta pritožba je bila z molkom organa zavržena.

III – Vmesna sodba Sodišča prve stopnje

16. Sodišče prve stopnje je z vmesno sodbo za nične razglasilo odločitve Komisije, s katerimi je ta zavrgla prijavo M.-C. Girardot, z obrazložitvijo, da ni bilo dokazano, da je Komisija ustrezno obravnavala uspešnost kandidatke, preden je zavrgla njeno

prijavo in posledično potrdila prijave drugih kandidatov.³

17. Sodišče prve stopnje pa je zavrnilo predloge M.-C. Girardot o razglasitvi odločitve o imenovanju kandidatov, ki so bili sprejeti na navedena delovna mesta, za nične.⁴ Po pretehtanju interesov M.-C. Girardot, službe in tretjih oseb, ki so bile imenovane, je Sodišče prve stopnje „v skladu z načeloma sorazmernosti in varstva zaupanja v pravo“ presodilo, da bi razglasitev odločitev o imenovanju na navedena delovna mesta za nične pomenila pretirano sankcijo za nezakonnost ravnanja Komisije, ki ni dokazala, da je ustrezno obravnavala uspešnost ene kandidatke za navedena delovna mesta.⁵

18. Vendar je Sodišče prve stopnje opozorilo, da lahko sodišče Skupnosti, zato da zagotovi polni učinek sodbe o razglasitvi ničnosti v dobro tožeče stranke, ravna v okviru pristoj-

3 – Točke od 65 do 71 in od 78 do 80 omenjene sodbe.

4 – Vmesna sodba (točka 88).

5 – Prav tam (točke od 85 do 87).

nosti za odločanje v sporu polne jurisdikcije, ki jo ima v sporih premoženjske narave, in tudi po uradni dolžnosti toženi instituciji naloži plačilo odškodnine⁶ ali to institucijo pozove, da ustrezno zavaruje pravice tožeče stranke.

IV – Izpodbijana sodba

19. V tem primeru je Sodišče prve stopnje stranki pozvalo, naj poskusita najti dogovor o primerni denarni odškodnini za nezakonito zavrženje prijave M.-C. Girardot, ki naj upošteva dejstvo, da tožeča stranka ni mogla več sodelovati v naslednjih postopkih, ker ni bila niti sposobna niti upravičena, da se poteguje za delovna mesta z odgovorom na objavo prostih delovnih mest z oznako „spécial recherche“. Sodišče prve stopnje je pojasnilo, da bi mu morali stranki v primeru, če dogovora ne bi sklenili, poslati svoje predloge o zneskih v treh mesecih od izreka vmesne sodbe.

20. Ker strankama ni uspelo skleniti dogovora o primerni denarni odškodnini, sta 6. septembra 2004 Sodišču prve stopnje posredovali svoje predloge o zneskih.

21. M.-C. Girardot je primarno predlagala, da se za odškodnino določi znesek 2,687.994 EUR, podredno 432.887 EUR in še bolj podredno 250.248 EUR, skupaj z zakonitimi obrestmi.

6 – Prav tam (točka 89). Sodišče prve stopnje se v zvezi s tem sklicuje na sodbo Sodišča z dne 5. junija 1980 v zadevi Oberthür proti Komisiji (24/79, Recueil, str. 1743, točka 14). Glej tudi sodbi Sodišča z dne 16. decembra 1960 v zadevi Fiddelaar proti Komisiji (44/59, Recueil, str. 1077) in z dne 27. oktobra 1987 v združenih zadevah Houyoux in Guery proti Komisiji (176/86 in 177/86, Recueil, str. 4333, točka 16). Opozoriti je treba, da M.-C. Girardot v tem primeru dejansko ni zahtevala nadomestila škode, ki ji je bila povzročena z zavrženim nezakonitim ravnanjem Komisije. Prav tako je treba pojasniti, da se vmesna sodba uvršča v manjšinski tok sodne prakse na področju postopkov imenovanja in zaposlovanja z izbiro odškodninske rešitve v prid tožeče stranke namesto razglasitve za nično odločitev o zavrženju njene prijave in tiste o imenovanju ali zaposlitvi tretjih oseb. Za primere, ki kažejo, da sta ti dve odločitvi nedeljivo povezani in razglašeni za nični, glej sodbi Sodišča z dne 30. junija 1983 v zadevi Schloh proti Svetu (85/82, Recueil, str. 2105, točka 40) in z dne 23. septembra 2004 v zadevi Hectors proti Parlamentu (C-150/03 P, ZOdl., str. I-8691, točka 54) ter izreka sodb Sodišča prve stopnje z dne 9. marca 1999 v zadevi Richard proti Parlamentu (T-273/97, RecFP, str. I-A-45 in II-235) in z dne 18. septembra 2003 v zadevi Pappas proti Odboru regij (T-73/01, RecFP, str. I-A-207 in II-1011).

22. Komisija je predlagala znesek 23.917,43 eura. Pri tem je menila, da je M.-C. Girardot primerno izplačati „na eni strani tri mesečne neto plače za minimalni odpovedni rok, ki je določen v členu 47(2)(a) PZDU, to je 18.917,43 EUR, kot odškodnino za izgubo možnosti potegovati se za osem navedenih delovnih mest ter na drugi strani 5000 EUR kot odškodnino za izgubo možnosti sodelovati v novem postopku zaposlitve prostih delovnih mest“.⁷ Ta znesek naj bi bil povišan

7 – Izpodbijana sodba (točka 45).

za kompenzacijske obresti za obdobje od izreka vmesne sodbe do dejanskega plačila dolgovanega zneska, pa tudi za simbolični euro kot odškodnino za nepremoženjsko škodo.⁸

23. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi na eni strani določilo znesek denarne odškodnine, ki ga Komisija dolguje M.-C. Girardot, na 92.785 EUR skupaj z obrestmi, ki tečejo od 6. septembra 2004 dalje s stopnjo, ki jo je Evropska centralna banka določila za operacije glavnega refinanciranja, povišano za dve točki, ter na drugi strani naložilo Komisiji plačilo stroškov.

24. Preden je Sodišče prve stopnje pojasnilo podrobnosti izračuna tega zneska, je opozorilo, da so odločitve Komisije, ki jih je vmesna sodba razglasila za nične, M.-C. Girardot gotovo in dokončno odvzele možnost, da bi bile njene različne prijave obravnavane in da bi bila ena od njih sprejeta, glede na to, da je nemogoče obnoviti položaj pred sprejetjem odločitev.⁹ Nato je pojasnilo, da izguba možnosti zapolnitve prostega delovnega mesta v okviru institucije Skupnosti ter možnosti koriščenja s tem povezanih denarnih ugodnosti pomeni škodo premoženjske narave, o čemer sta se stranki sporazumeli.¹⁰ Sodišče prve stopnje je nazadnje v

točkah 57 in 58 sodbe razložilo, da je treba za oceno obsega škode zaradi izgube možnosti, o čemer teče spor med strankama v tem primeru, „ugotoviti razliko med plačilom, ki bi ga M.-C. prejela, če bi bila njena prijava sprejeta, in plačilom, ki ga je dejansko prejela po nezakonitem zavrženju njene prijave, ter, če je to ustrezno, oceniti v obliki odstotkov možnosti, ki jih je imela M.-C. Girardot, da se uresniči navedena hipoteza“.

25. Pri konkretni oceni denarne odškodnine v tem primeru je Sodišče prve stopnje najprej izračunalo razliko v plačilu, ki izhaja iz finančnih pogojev delovnega mesta, ki bi veljali za M.-C. Girardot, če bi jo Komisija zaposlila, in tistimi, ki so dejansko veljali zanjo, ter pri tem upoštevalo razliko med neto zneski po plačilu davkov.¹¹ Glede obdobja, za katero naj bi se opravila ta primerjava, je Sodišče prve stopnje ocenilo, da se lahko ob upoštevanju vseh možnosti konca zaposlitve, ki so predvidene v členih 47(2) in od 48 do 50 PZDU, za navedeno obdobje *ex æquo et bono* določi petletno obdobje, vključno z odpovednim rokom od datuma, ko so začela veljati imenovanja kandidatov, ki jih je Komisija potrdila ob koncu postopka zapolnitve delovnih mest, iz katerega je bila M.-C. nezakonito izločena, to je obdobje od 1. aprila

8 – Prav tam (točki 46 in 4).

9 – Prav tam (točka 54).

10 – Prav tam (točka 56).

11 – Prav tam (točke 60 in od 83 do 95).

2001 do 31. marca 2006.¹² Glede na zneske, ki jih je posredovala M.-C. Girardot, je Sodišče prve stopnje ugotovilo obseg izgube zaslužka v tem obdobju, ki je bilo določeno *ex aequo et bono* na 185.570 EUR.

26. Drugič, v okviru ocene možnosti M.-C. Girardot v obliki odstotka, da bi bila njena prijava sprejeta, je Sodišče prve stopnje najprej preverilo, ali prijave, ki jih je vložila, izpolnjujejo vse zahtevane pogoje, da bi bile upoštevane v okviru objav prostih delovnih mest, na katere je odgovorila, da bi se prepričali, ali je bila možnost, ki je bila M.-C. Girardot odvzeta, realna.¹³ Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem v vmesni sodbi odgovorilo pritrdilno.¹⁴

27. Tretjič, Sodišče prve stopnje je preučilo, ali se lahko možnost, ki je bila M.-C. Girardot odvzeta, šteje za gotovo v smislu, da bi imela resne možnosti za zaposlitev na enem od zadevnih delovnih mest, če ne že vseh možnosti.¹⁵

12 – Prav tam (točki 78 in 82).

13 – Prav tam (točka 96).

14 – Prav tam (točka 97).

15 – Prav tam (točka 98).

28. V zvezi s tem in glede na podatke v spisu je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da ni mogoče izhajati iz tega, da bi Komisija, ki bi seveda gotovo raje imela večjo izbiro, po koncu prve faze postopka zasedbe prostih delovnih mest, določene v členu 29(1) Kadrovskih predpisov, zagotovo sprejela eno od prijav M.-C. Girardot in da bi ta temu ustrezno dobila pogodbo o zaposlitvi začasnega uslužbenca v smislu člena 2(d) PZDU ter koristila denarne ugodnosti njenega izvrševanja. Sodišče prve stopnje je kljub temu menilo, da je imela M.-C. Girardot resno možnost, ki ji je bila odvzeta, ker je Komisija njene prijave zavrgla, ne da bi jih preučila.¹⁶

29. Nazadnje je Sodišče prve stopnje ob tehtanju dodatnih dejavnikov, ki bi lahko zmanjšali oziroma povečali možnosti, da bi bila kandidatura M.-C. Girardot sprejeta,¹⁷ presodilo, da je M.-C. Girardot „zagotovo imela resno možnost, da bi bila njena prijava za eno od delovnih mest, za katera se je potegovala, ali za vsako drugo delovno mesto,

16 – Prav tam (točka 115).

17 – Glej točki 116 in 117 izpodbijane sodbe. Glede zmanjšanja možnosti je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da je resna možnost, ugotovljena v točki 115 izpodbijane sodbe, zmanjšana, ker se je še eden kandidat potegoval za vseh osem delovnih mest v skladu s členom 29(1)(b) Kadrovskih predpisov in bi tako lahko Komisija sprejela enega ali drugega kandidata ali celo nobenega in ne bi nadaljevala postopka. Glede izboljšanja možnosti je Sodišče prve stopnje upoštevalo, da če bi bila M.-C. Girardot upravičena sodelovati v novem postopku zapolnitve prostih delovnih mest, ki bi bil organiziran po razglasitvi odločitev o zavrženju njene prijave za nične, bi se lahko ustrezno potegovala za delovna mesta iste vrste in eventualno bila sprejeta.

na katero bi se kasneje ustrezno prijavila, sprejeta“,¹⁸ ter pomnožilo *ex æquo et bono* razliko v plačilu 185.570 EUR s faktorjem 0,5, ki naj bi izražal obstoj resne možnosti (50-odstotne) za zasedbo enega od teh delovnih mest. Znesek primerne denarne odškodnine je bil torej določen na 92.785 EUR.¹⁹

nepremoženjske škode, povezane s poslabšanjem duševnega zdravja in z depresivnim stanjem M.-C. Girardot kot tudi zatrjevane telesne škode zaradi ugotovljene nezakonitosti, je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da M.-C. Girardot ni predstavila nobenega dokaza o obstoju takih vrst škod.²²

V – Predlogi strank

30. Glede dodatne premoženjske, nepremoženjske in telesne škode, ki jo je uveljavljala M.-C. Girardot, je Sodišče prve stopnje v točki 123 izpodbijane sodbe ocenilo, da je bil predmet primerne denarne odškodnine nadomestiti izvršitev vmesne sodbe in ustrezno zaščititi pravice M.-C. Girardot, tako da se *ex æquo et bono* ustvari izravnava za položaj, kot se po nezakonitem ravnanju Komisije ni mogel več vzpostaviti. Sodišče prve stopnje je torej ocenilo, da brez predhodnega odškodninskega zahtevka namen odškodnine ni mogel biti poprava vseh ostalih vrst škode, ki ji jih je nezakonitost lahko povzročila, in da tako trditve v zvezi z drugimi vrstami škod, ki jih zatrjuje M.-C. Girardot, niso upoštevne.²⁰ Sodišče prve stopnje je presodilo, da v nobenem primeru druge zatrjevane vrste škod niso mogle biti upoštevane pri določanju zneska primerne denarne odškodnine.²¹ Glede elementov

31. S pritožbo Komisija Sodišču predlaga, naj:

- razveljavi izpodbijano sodbo;
- Komisiji naloži, da M.-C. Girardot plača znesek 23.917,40 EUR, in
- strankama naloži plačilo svojih stroškov.

18 – Izpodbijana sodba (točka 118).

19 – Prav tam (točki 119 in 121).

20 – Prav tam (točki 124 in 125, prvi stavek).

21 – Prav tam (točka 125, drugi stavek).

22 – Točki 133 in 137 izpodbijane sodbe.

32. M.-C. Girardot Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo Komisije razglasi za nedopustno in v vsakem primeru neutemeljeno ter

– naj njeno nasprotno pritožbo razglasi za dopustno ter ugodi predlogu za razveljavitev in odškodninskemu zahtevku;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

presodi način izračuna izgube možnosti zaposlitve pri Komisiji, če je ta sprejela nezakonito odločitev in tako kandidatu onemogočila potrditev njegove prijave. Pri tem je dodala, tako v svojih vlogah kot tudi med obravnavo, da je zastavljeni cilj njene pritožbe, da Sodišče oblikuje pravno utemeljitev in enotno metodo za izračun izgube možnosti zaposlitve.

34. Komisija je obrazložila, da ne zagovarja trditve, da nezakonitost odločitev o zavrženju različnih prijav M.-C. Girardot ni povzročila škode, za katero je upravičena do odškodnine. Dejansko sprejema idejo, da izguba možnosti zaposlitve pomeni premoženjsko škodo.

VI – Pritožba

A – Trditve strank

33. Komisija navaja en pritožbeni razlog, in sicer da metoda, ki jo je uporabilo Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi za izračun izgube možnosti, krši člen 236 ES in pogoje za uveljavljanje odgovornosti Komisije, ter navaja, da s svojo pritožbo želi, da Sodišče

35. Komisija nasprotno poudari, da dejanska in gotova škoda, ki jo je M.-C. Girardot utrpela, izhaja iz neobravnave njenih prijav, in ne iz hipotetične izgube plačila v obdobju, ki je prav tako določeno hipotetično.

36. Komisija meni, da se glede na preudarke v točki 58 izpodbijane sodbe, da se za izračun

obsega škode zaradi izgube možnosti ugotavlja razliko med plačilom, ki bi ga M.-C. Girardot prejela, če bi bila njena prijava sprejeta, in tistim, ki ga je dejansko prejela po nezakonitem zavrženju njene prijave, materialna škoda za izgubo možnosti zaposlitve ne bi kvantitativno določila, temveč bi se pojem izgube možnosti spremenil v izgubo gotovosti zaposlitve. Po mnenju Komisije pa ima nedvomno veliko diskrecijsko pravico pri zaposlovanju.

ki je kvantitativno določen na podlagi izračuna razlike v prejetem plačilu, oceni, „če je to ustrezno“, v obliki odstotka, ki pomeni možnost kandidatke, da bi se hipoteza o njeni zaposlitvi uresničila. Ta predpostavka v utemeljitvi izpodbijane sodbe kaže po mnenju Komisije, da je Sodišče prve stopnje hotelo kvantitativno določiti škodo iz hipotetične izgube plačila, ker dejstvo, da je kandidatka izgubila možnost zaposlitve, ne nastopi samodejno („če je to ustrezno“). Tretjič pa je Sodišče prve stopnje uporabilo negotove hipoteze, da je kvantitativno določilo stopnjo verjetnosti zaposlitve kandidatke. Kot izhaja iz točke 57 vmesne sodbe, kandidatka ni imela nobene pravice do zaposlitve. Vendar z izračunom materialne škode, kot da bi kandidatka imela tako pravico, izpodbijana sodba nasprotuje vmesni sodbi.

37. Komisija meni, da je taka napačna uporaba prava podkrepljena, prvič, z dejstvom, da Sodišče prve stopnje za izračun izgube plačila upošteva plačilo, ki ga je M.-C. Girardot prejela v vmesnem obdobju. Če bi namreč v tem vmesnem obdobju opravljala delo, ki bi bilo bolje plačano kot delo pri Komisiji v istem obdobju, ne bi utrpela nobene izgube plačila, čeprav je utrpela izgubo možnosti. Metoda izračuna, ki jo je uporabilo Sodišče prve stopnje, naj bi bila torej nelogična in diskriminatorna. Drugič, po mnenju Komisije je napačna uporaba prava podkrepljena z nadaljnjim mnenjem iz točke 58 izpodbijane sodbe, da se lahko znesek materialne škode,

38. Po mnenju Komisije bi bilo treba iz vsega navedenega zaključiti, da bi moral izračun škode zaradi izgube možnosti zaposlitve temeljiti na drugi osnovi kot tej, ki jo je sprejelo Sodišče prve stopnje, in da v nobenem primeru ne bi mogel biti narejen ob sklicevanju na izgubo plačila, ki predpostavlja (hipotetično in nezanesljivo) gotovost zaposlitve. Na obravnavi je Komisija dodala, da škoda, ki izvira iz nezakonitega ravnanja neobravnavne prijave, ne more biti izguba plačila.

39. Komisija torej Sodišču predlaga, da v skladu s členom, 61(1), drugi stavek, Statuta Sodišča odloči, da se lahko škoda, ki jo je M.-C. Girardot utrpela na podlagi napake Komisije, ki ni obravnavala njene prijave za eno od zadevnih delovnih mest in ji povzročila izgubo možnosti zaposlitve, primerno nadomesti s plačilom pavšalnega zneska v višini treh mesečnih neto plač, kar ustreza vsoti, ki jo mora Komisija plačati med odpovednim rokom pogodbe za določen čas, to je 18.917,43 EUR, povečanega za prav tako pavšalni znesek v višini 5000 EUR kot odškodnina, ker M.-C. Girardot ne bo mogla več sodelovati pri prihodnjih postopkih zaposlovanja.

40. M.-C. Girardot predlaga, da se pritožba zavrže kot nedopustna ali vsekakor kot neutemeljena.

41. Glede dopustnosti uveljavlja, prvič, da je v skladu s sodno prakso samo Sodišče prve stopnje pristojno za oceno škode, ki je nastala zaradi izgube možnosti. Če Komisija Sodišču prve stopnje ne očita, da ni opisalo meril, ki jih je uporabilo za oceno škode, ki jo je utrpela, *quod non*, Komisija ni upravičena kritizirati presoje Sodišča prve stopnje in *a fortiori* od Sodišča pričakovati, da bo sprejelo načelno odločitev o metodi, ki jo je

treba uporabiti za izračun materialne škode zaradi izgube možnosti. V zvezi s tem med drugim obstaja nešteto različnih položajev, ki se jih lahko obravnava samo od primera do primera. Drugič, M.-C. Girardot zatrjuje, da je pritožbeni razlog, da bi Sodišče prve stopnje določilo odškodnino za izgubo gotovosti, in ne za izgubo možnosti, nedopusten, ker Komisija ta razlog ni uveljavljala na prvi stopnji pred Sodiščem prve stopnje.

42. Glede utemeljenosti M.-C. Girardot najprej poudarja, da način pristopa Sodišča prve stopnje k oceni obsega škode v izpodbijani sodbi ne ustreza načinu pristopa v drugih zadevah, to pa zato, ker tudi položaji niso bili primerljivi.

43. Glede dejanske in gotove škode M.-C. Girardot najprej poudari, da se je glede škode zaradi izgube možnosti Sodišče prve stopnje že izreklo, da je pogoj dejanskosti izpolnjen, če tožeča stranka dokaže, da je možnost izgubila zaradi nezakonitega ravnanja, ki je očitano instituciji (sodba Sodišča prve stopnje z dne 21. marca 1996 v zadevi Farrugia proti Komisiji, T-230/94,

Recueil, str. II-195, točka 43). Kajti v tej zadevi ne gre več za to, da je Komisija nezakonito zavrnila obravnavo prijav M.-C. Girardot in ji s tem odvzela možnost, da bi bila, na eni strani, ena ali več njenih prijav sprejetih in, na drugi strani, da bi se lahko kasneje ustrezno potegovala za drugo delovno mesto, če bi bila do tega še upravičena.

stopnje, M.-C. Girardot meni, tretjič, da kritike Komisije sploh ne upoštevajo drugega dela utemeljitve Sodišča prve stopnje, ki je namenjen ravno temu, da se določi faktor, ki ga je treba uporabiti za ugotovljeno izgubo dohodkov, v primeru, da bi se možnost uresničila in bi ustrezala verjetnosti, da se možnost uresniči. Med drugim naj bi bilo primerno, da ob enaki možnosti zaposlitve kandidat, ki je utrpel pomembnejšo izgubo dohodkov, dobi višjo odškodnino kot kandidat, ki je utrpel manjšo izgubo plačila. Ker kandidata nista v primerljivem položaju, načelo enakega obravnavanja ne more biti kršeno.

44. Glede zatrjevane spremembe pojma izgube možnosti v pojem izgube gotovosti M.-C. Girardot navaja, drugič, da je način, uporabljen v izpodbijani sodbi, na podlagi katerega se ugotovijo ugodnosti, ki bi jih lahko koristila v primeru zaposlitve, in odstotek možnosti za zaposlitev, ki jih je imela, klasičen način, ki ga je Sodišče prve stopnje že uporabilo v sodbi z dne 5. oktobra 2004 v zadevi Eagle in drugi proti Komisiji²³ in ki je uveljavljen v belgijski doktrini. Ta metoda ne spreminja instituta izgube možnosti, ampak je prilagojena odpravi škode zaradi izgube možnosti, ki *per definitonem* ni gotova, da se uresniči.

B – Analiza

1. Uvodne ugotovitve

45. Glede diskriminacije, ki naj bi jo uvedla metoda, ki jo je uporabilo Sodišče prve

46. V skladu s sodno prakso Sodišča spada spor o odškodnini med uradnikom ali začasnim uslužbencem in institucijo, ki ji pripada ali ji je pripadal, ki izvira iz delovnega razmerja, v okvir člena 236 ES pa tudi Kadro-

²³ – T-144/02, ZOdl., str. II-3381, pa tudi ZOdl. JU, str. I-A 275 in II-1231, točki 149 in 163.

vskih predpisov, in ne na področje uporabe členov 235 ES in 288 ES.²⁴

47. Iz sodne prakse v odškodninskih sporih na področju javnih uslužbencev Skupnosti prav tako izhaja, da uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti predpostavlja izpolnitev treh kumulativnih pogojev, in sicer nezakonnost ravnanja, ki se očita institucijam, dejansko škodo pa tudi obstoj vzročne zveze med ravnanjem in zatrjevano škodo.²⁵ V tem okviru je Sodišče obrazložilo, da se Sodišče prve stopnje od te sodne prakse ni odmaknilo, ko je poudarilo, da morajo uslužbenci, ki zahtevajo kompenzacijske obresti, dokazati napako institucije, *dejanskost gotove in ocenljive škode* pa tudi vzročno zvezo med napako in zatrjevano škodo.²⁶

48. Pogoji, za katere sta vmesna sodba pa tudi izpodbijana sodba ugotovili, da so izpol-

24 – Glej sodbe z dne 22. oktobra 1975 v zadevi Meyer-Burckhardt proti Komisiji (9/75, Recueil, str. 1171, točka 7), z dne 17. februarja 1977 v zadevi Reinarz proti Svetu in Komisiji (48/76, Recueil, str. 291, točka 10), z dne 4. julija 1985 v zadevi Allo in drugi proti Komisiji (176/83, Recueil, str. 2155, točka 18) in z dne 7. oktobra 1987 v zadevi Schina proti Komisiji (401/85, Recueil, str. 3911, točka 9).

25 – Sodbe z dne 16. decembra 1987 v zadevi Delauche proti Komisiji (111/86, Recueil, str. 5345, točka 30), z dne 1. junija 1994 v zadevi Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugim (C-136/92 P, Recueil, str. I-1981, točka 42) pa tudi z dne 14. maja 1998 v zadevi Svet proti de Nil in Impens (C-259/96 P, Recueil, str. I-2915, točka 23).

26 – Zgoraj navedena sodba Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugim (točka 42). Glej tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 1996 v zadevi Stott proti Komisiji (T-99/95, Recueil, str. II-2227, točka 72).

njeni, kar Komisija v tej zadevi deloma izpodbija, so torej v bistvenem analogni tistim, ki veljajo za nepogodbeno odgovornost Skupnosti v skladu s členom 288 ES.

49. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se niti člen 236 ES niti Kadrovske predpisi – drugače kot člen 288(2) ES – ne nanašajo na določbo, da mora Skupnost nadomestiti škodo, ki so jo povzročile njene institucije „v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic“.

50. Nepogodbena odgovornost Skupnosti vendarle sledi tako v primerih uporabe člena 288 ES kot tudi člena 236 ES in Kadrovskih predpisov podobnim nepisanim načelom in po mojem preudarku nič ne nasprotuje raziskavi pravnih redov držav članic, da se preveri, ali obstajajo splošna načela, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, oziroma ali vsaj nekatere od njih uporabljajo pravne institute, po katerih bi se lahko ravnalo sodišče Skupnosti. Glede ostalega bi lahko bila zanimiva kratka študija nacionalnih pravnih ureditev glede opredelitve izgube možnosti in ali v tem primeru priznavajo upravičenost do odškodnine pa tudi glede metode, ki obstaja v

nekaterih pravnih ureditvah, za oceno obsega škode zaradi take izgube. Taka študija bi tudi omogočila lažje razumevanje postopka, ki mu je v tej zadevi sledilo Sodišče prve stopnje, ki je gotovo upoštevalo nekatere nacionalne pravne rede. Glede na te se ta postopek ne zdi tako „nelogičen“, kot zatrjuje Komisija v pritožbi.

51. Iz raziskave pravnih ureditev držav članic v trenutku vložitve tožbe pri Sodišču prve stopnje, to je leta 2003, ne izhaja nobeno splošno načelo, ki bi bilo skupno tem pravnim ureditvam, na podlagi katerega bi izguba možnosti zaposlitve pomenila škodo, za katero se prisodi odškodnina in ki bi jo sodišča nadomestila na enak ali podoben način.

52. Več nacionalnih pravnih ureditev (in sicer danska, nemška, avstrijska, portugalska, finska in švedska) načeloma sploh ne priznava, da se lahko nadomesti izgubo možnosti zaposlitve, čeprav nekatere med njimi (zlasti danska, portugalska in finska pravna ureditev) predvidevajo posebne oblike nadomestila, ki je lahko v določenem primeru za kandidata, ki je bil nezakonito zavržen, ugodnejše.²⁷

27 – Tako se v portugalski pravni ureditvi glede na sodno prakso v upravnih zadevah in novi zakonik o postopku pred upravnimi sodišči nadomesti škoda, ki se nanaša na kariero javnega uslužbenca, v obliki retroaktivne obnovitve te kariere, kakor bi se razvijala brez ničnega akta. V danski pravni ureditvi, ki ne pozna instituta izgube možnosti, lahko odločitve javnih organov s postopkovno ali vsebinsko napako utemeljijo odškodninsko tožbo, v okviru katere se ugotovi vzročna zveza med nezakonitostjo in škodo, če obstaja verjetnost, da bi bila oseba zaposlena, če odločitev ne bi imela napake.

53. Instituta izgube možnosti in upravičenost do odškodnine pa sta zlasti v delovno-pravnih sporih in/ali sporih v zvezi z nacionalno javno upravo priznana v belgijski, grški, španski, francoski, irski, italijanski, luksemburški, nizozemski in angleški pravni ureditvi.

54. V glavnem se v teh pravnih ureditvah instituta izgube možnosti opredeli kot razblinjeno pričakovanje, da bo oseba pridobila ugodnosti in/ali se izognila uresnitvi tveganja. Vsaj glede izgube možnosti dobiti pričakovano ugodnost, kar je predmet te zadeve (izguba možnosti zaposlitve), obstaja skupna točka v pravnih ureditvah, ki jo priznavajo, in sicer da do izgube možnosti pride v okoliščinah s tveganjem, zaradi katerega postane pričakovani rezultat za vedno nedosegljiv. Nadalje te pravne ureditve zahtevajo, da je izgubljena možnost resna v smislu, da mora biti verjetnost njene uresnitve velika. Resnost izgubljene možnosti pomeni merilo gotovosti škode, ki jo je oseba utrpela.

55. Glede določitve škode, povzročene z izgubo možnosti, ne glede na to ali je škoda nepremoženjska ali premoženjska,²⁸ nacionalna sodišča opravijo pravično oceno. V Belgiji je gospodarska vrednost izgubljene možnosti predmet ocene *ex aequo et bono*, tako da sodnik po ugotovitvi, da ni natančnih elementov za določitev škode, upošteva vse elemente, ki bi po njegovem prepričanju

28 – V Španiji se na področju civilne odgovornosti izguba možnosti obravnava kot nepremoženjska škoda, za katero se lahko prisodi odškodnina, medtem ko se v drugih nacionalnih pravnih ureditvah lahko obravnava tudi kot premoženjska škoda.

lahko vplivali na izračun.²⁹ Nekatere odločitve določijo škodo, tako da pri vrednosti izgubljenega plačila uporabijo odstotek, ki ustreza izgubljeni možnosti. Na primer na področju javne uprave je bila škoda, ki jo je utrpela oseba, ki je izgubila resno možnost napredovanja, določena na 50 odstotkov razlike med plačilom, ki bi ga uradnik dobil po tem napredovanju, in plačilom, ki ga je še naprej prejemal, ker ni napredoval.³⁰ V Franciji ob izpolnitvi pogojev za odškodnino, zlasti ko gre za izgubo resne možnosti, ki sama pomeni gotovo škodo, upravno sodišče določi znesek odškodnine ob pomoči merila, da je treba odškodnino odmeriti glede na vrednost izgubljene možnosti in da ta ne more biti enaka ugodnosti, ki bi izhajala iz te možnosti, če bi se uresničila.³¹ Glede določitve zneska odškodnine, ki ga prejme žrtev, lahko upravno sodišče v okviru odškodninske tožbe naredi skupno oceno zneska škode in pri tem spoštuje načelo popolne odškodnine³² ali v posebnem primeru, ko so pravice žrtve ponovno vzpostavljene (na primer s postavitvijo na prejšnje mesto ali novo razvrstitvijo), oceni škodo na podlagi razlike med plačilom, ki bi ga uradnik prejemal, če bi ostal zaposlen, in plačilom, ki

ga je dejansko prejemal.³³ V Italiji je Corte suprema di cassazione odobrilo metodo, ki upošteva razliko med plačilom, ki bi ga delavec prejemal v primeru uresničitve možnosti napredovanja, in plačilom, ki ga je dejansko prejemal, ter odločilo, da se delavcu lahko prisodi odstotek tega zneska, ki ustreza možnostim, da bi napredoval.³⁴ V Združenem kraljestvu se v okviru delovnega prava izguba možnosti zaposlitve kvantitativno določi, tako da se oceni odstotek, da bi oseba dobila zaposlitev, in uporabi ta odstotek na hipotetično izgubljeni znesek plačila.³⁵

29 – Glej Durand, I., À propos de ce lien qui doit unir la faute au dommage v *Droit de la responsabilité – Morceaux choisis*, Formation permanente CUP, zv. 68, Larquier, Liège, Larquier, 2004, str. 43.

30 – Cour d'appel de Bruxelles, 28. novembra 1994, objavljeno v reviji *Jurisprudence de Liège, Mons in Bruxelles*, 1995, str. 1108.

31 – Glej Conseil d'État, 6. novembra 2000, Grégory, št. 189398, objavljeno na spletni strani www.legifrance.gouv.fr. V tej zadevi je Conseil d'État pojasnil, da tožnik ne more zahtevati ugodnosti plačila, ki bi ga prejemal kot učenec École normale supérieure, ker je izgubil možnost, da bi uspešno opravil sprejemni izpit na tej šoli.

32 – Glej v zvezi s tem Conseil d'État, 8. februarja 1984, Mlle Gueninchaux, št. 44690/044777, in 8. novembra 2002, M. Guisset, št. 227147, objavljeno na spletni strani www.legifrance.gouv.fr. V sodbi Mlle Liuzzi (z dne 2. februarja 1996, št. 146769, ki je objavljena na spletni strani www.legifrance.gouv.fr) Conseil d'État navaja, da nobena določba in nobeno splošno pravno načelo ne nasprotuje temu, da bi upravno sodišče po presoji utemeljenosti predlogov za nadomestilo različnih vrst škode naredilo skupno oceno zneska teh vrst škode.

56. Zdi se, da so te metode vplivale na Sodišče prve stopnje v tej zadevi. Komisija v

33 – Glej Conseil d'État, 27. maja 1987, Legoff, št. 59158, objavljeno na spletni strani www.legisfrance.gouv.fr, pa tudi Conseil d'État, 24. januarja 1996, Collins, Rec. Lebon, št. 103987.

34 – Corte suprema di cassazione, sez. lav., 14. december 2001, št. 15810.

35 – Court of Appeal, 22. julij 1998, Doyle v. Wallace [1998] *Personal Injuries and Quantum Reports* (PIQR) Q146.

pritožbi navaja, da naj bi bila sodna praksa Sodišča prve stopnje v različnih zadevah nedosledna, na eni strani glede priznavanja izgube možnosti kot škode, za katero je oseba upravičena do popolne odškodnine, in na drugi strani glede načina izračuna škode zaradi izgube možnosti.

ponudniku, ni bila niti dejanska niti gotova, če ni mogoče sklepati, da bi mu bilo naročilo zagotovo podeljeno.³⁷ Podoben pristop, čeprav manj odločen, je bil sprejet v zgoraj navedeni sodbi Farrugia proti Komisiji.³⁸ V tej zadevi so bile iz podobnih razlogov zavrnjene trditve tožnika, da je utrpel pomembno škodo, ker je izgubil edino možnost, da nadaljuje svoj študij in raziskave, ker je bila njegova prijava za štipendijo za izobraževanje v okviru raziskav, ki bi jo v skladu z veljavno zakonodajo Skupnosti morala podeliti Komisija, zavržena nezakonito.

57. Res je, da je v sporih, ki ne spadajo na področje javnih uslužbencev Skupnosti, Sodišče prve stopnje menilo, da škoda zaradi izgube možnosti, ki ni dejanska in gotova, ne more biti podlaga za odškodnino. Tako se Sodišče prve stopnje v sporih glede javnih naročil nagiba k mnenju, da škoda v obliki izgubljenega dobička, ki je nastala s tem, ker je Komisija kršila pravo Skupnosti pri vodenju razpisnega postopka, predpostavlja pravico tožnika do oddaje naročila.³⁶ V takem položaju je Sodišče prve stopnje presodilo, da škoda, ki naj bi nastala zavrženemu

58. Vendarle se zdi, da v okviru sporov iz Kadrovskih predpisov Sodišče prve stopnje ni pokazalo enake strogosti, ko je v večini sodnih primerov osebi, ki je izgubila možnost zaposlitve ali napredovanja, priznalo pravico

36 – Sodbi z dne 29. oktobra 1998 v zadevi TEAM proti Komisiji (T-13/96, Recueil, str. II-4073, točka 76) in z dne 9. julija 1999 v zadevi New Europe Consulting in Brown proti Komisiji (T-231/97, Recueil, str. II-2403, točka 51).

37 – Sodbi z dne 11. junija 2002 v zadevi AICS proti Parlamentu (T-365/00, Recueil, str. II-2719, točka 79) in z dne 17. marca 2005 v zadevi AFCon Management Consultants in drugi proti Komisiji (T-160/03, ZOdl., str. II-981, točke od 112 do 114). Ta pristop je utemeljil generalni pravobranilec Poiras Maduro v svojih sklepnih predlogih, predstavljenih 7. septembra 2006 v zadevi Ágraz in drugi (sodba Sodišča z dne 9. novembra 2006 (C-243/05 P, ZOdl., str. I-10833)), v katerih je v točki 20 ob sklicevanju na zgoraj navedene sodbe poudaril, da lahko diskrecijska pravica, ki je bila podeljena Komisiji, utemelji hipotetičnost škode v zelo omejenih primerih izgube možnosti. Tako v primeru kandidata za delovno mesto ali ponudnika v okviru javnega naročila, ki nima več pravice sodelovati zaradi napake, ki jo je storila Skupnost, sodnik ne prisodi odškodnine za izgubo možnosti, ki jo je utrpel tožnik, ker se ta ni mogel opirati na pravico ali legitimno pričakovanje, da bo dobil zaposlitev ali naročilo. Premoženjska škoda zaradi izgube ugodnosti, ki izhajajo iz zaposlitve ali pridobitve naročila, se zdi preveč negotova, da bi oseba, ki jo je utrpela, lahko bila upravičena do odškodnine. Čeprav je Sodišče v tej zadevi razveljavilo sodbo Sodišča prve stopnje, se mu ni bilo treba izreči o problematiki izgube možnosti.

38 – Točki 44 in 46.

do odškodnine.³⁹ V teh zadevah je Sodišče prve stopnje včasih tudi dvoumno izhajalo iz tega, da je škoda nepremoženjska⁴⁰ in/ali premoženjska⁴¹, ko je pri izračunu škode uporabilo bodisi metodo, ki temelji na razliki v plačilu,⁴² bodisi metodo odškodnine *ex æquo et bono*.⁴³

59. Zdi se, da je bilo v pritožbenem postopku z zgoraj navedeno sodbo Svet proti de Nil in Impens potrjeno, da je šlo za premoženjsko

39 – Sodbe z dne 17. marca 1993 v zadevi Moat proti Komisiji (T-13/92, Recueil, str. II-287, točka 44), z dne 27. oktobra 1994 v zadevi C proti Komisiji (T-47/93, RecFP, str. I-A-233 in II-743, točka 54), z dne 12. novembra 1998 v zadevi Svet proti Hankart (T-91/96 REV, RecFP, str. I-A-597 in II-1809, točka 27), z dne 27. novembra 2003 v združenih zadevah Bories in drugi proti Komisiji (T-331/00 in T-115/01, RecFP, str. I-A-309 in II-1479, točke od 194 do 204), zgoraj navedena sodba Eagle in drugi proti Komisiji (točka 150), z dne 5. oktobra 2004 v zadevi Sanders in drugi proti Komisiji (T-45/01, ZOdl., str. II-3315 pa tudi ZOdl. JU, str. I-A-267 in II-1183, točki 151 in 152) pa tudi z dne 31. januarja 2007 v zadevi C proti Komisiji (T-166/04, še neobjavljena v ZOdl., točka 70).

40 – Zgoraj navedeni sodbi Moat proti Komisiji (točke od 44 do 48) in z dne 31. januarja 2007 v zadevi C proti Komisiji (točka 70). Zdi se, da zgoraj navedena sodba z dne 27. oktobra 1994 v zadevi C proti Komisiji spada v to skupino, ker je Sodišče prve stopnje prisodilo odškodnino za nepremoženjsko škodo, ki jo je utrpel tožnik. Ta sodba je kljub vsemu deloma dvoumna, saj na eni strani Sodišče prve stopnje ni izrecno navedlo vrste škode, ki jo je nadomestilo, na drugi strani pa je prisodilo znesek za nepremoženjsko škodo, ki je bil višji od tistega, ki ga je zahteval tožnik, ter zavrnilo predloge za odškodnino na podlagi premoženjske škode zaradi izgube možnosti zaposlitve, ki je temeljila na razliki med pričakovanim in dejansko prejetim plačilom, iz česar izhaja, da je Sodišče prve stopnje skupaj ocenilo obe vrsti škode.

41 – Zgoraj navedene sodbe Bories in drugi proti Komisiji (točke 195, 197, 200 in 202), Eagle in drugi proti Komisiji (točka 150) pa tudi Sanders in drugi proti Komisiji (točka 150). Glej tudi zgoraj navedeno sodbo Allo proti Komisiji (točka 73), ki jo izpodbijana sodba (točka 56) uvršča med zadeve, v katerih je bila sprejeta premoženjska narava škode, ki jo je oseba utrpela zaradi izgube možnosti. V nasprotju z ostalimi zgoraj navedenimi sodbami je Sodišče prve stopnje v tej zadevi ugotovilo, da zatrjevana škoda ni bila dokazana.

42 – Glej zgoraj navedeni sodbi Eagle in drugi proti Komisiji (točka 163) ter Sanders in drugi proti Komisiji (točka 166).

43 – Glej zgoraj navedene sodbe Moat proti Komisiji (točka 49) z dne 27. oktobra 1994 v zadevi C proti Komisiji (točka 55), Bories in drugi proti Komisiji (točke od 194 do 204) pa tudi z dne 31. januarja 2007 v zadevi C proti Komisiji (točka 79).

škodo, ki jo je oseba utrpela zaradi izgubljene možnosti za razvoj kariere.

60. Sodišče prve stopnje je v točki 47 sodbe z dne 26. junija 1996 v zadevi de Nil in Impens proti Svetu⁴⁴ menilo, da sta tožeči stranki dokazali obstoj pravice do nadomestila škode, ki je nastala, ker nista bili razporejeni v kategorijo B sočasno z ostalimi uspešnimi udeleženci notranjega natečaja, ki ga je organiziral Svet Evropske unije, in sta tako izgubili možnost, da bi se njuni kariere razvijali podobno kot kariere ostalih uspešnih udeležencev tega natečaja, čeprav nista imeli pravice do napredovanja po njuni razporeditvi. Poleg te premoženjske škode je Sodišče prve stopnje ugodilo zahtevku tožečih strank za odškodnino za nepremoženjsko škodo, povezano s podaljšano negotovostjo glede razvoja njunih karier. Tako je *ex æquo et bono* premoženjsko in nepremoženjsko škodo skupaj ocenilo na 500.000 BEF.

61. Na podlagi pritožbe, ki jo je vložil Svet, je Sodišče razveljavilo sodbo Sodišča prve stopnje v delu, ki tožečim strankam priznava

44 – T-91/95, RecFP, str. I-A-327 in II-959.

pravico do odškodnine za nepremoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpeli. Sodišče je ugotovilo, da se v sporu o tej točki lahko odloči, in zavrnilo odškodninski zahtevek glede nepremoženjske škode. Nasprotno pa je Sodišče zavrnilo kritike Sveta glede ugotovitve obstoja premoženjske škode. V točki 28 zgoraj navedene sodbe Svet proti de Nil in Impens, ki se izrecno sklicuje na točko 47 sodbe Sodišča prve stopnje, je Sodišče tako obrazložilo, da „ne more biti *a priori* izključeno, da so uradniki, ki niso uspešno končali [zadevnega] natečaja in ki so kot tožeči stranki uspešno končali drugi natečaj, utrpeli premoženjsko škodo, ki izhaja iz dejstva, da se njihova kariera v prihodnosti ne bo razvijala podobno kot kariera uspešnih udeležencev [zadevnega] natečaja, kar je posledica nezmožnosti ponovne razporeditve z učinkom na dan 1. januarja 1991“.

62. Nobenega razloga proti ne vidim, da se ne bi opravila podobna ocena glede izgube možnosti zaposlitve, kot je ta v tem primeru.⁴⁵ Sicer pa naj opozorim, da v pritožbi Komisija ne nasprotuje temu, da se

lahko nadomesti izgubo možnosti zaposlitve in „sprejema idejo“, kljub nekaterim kritikam sodne prakse Sodišča prve stopnje, da je škoda, ki izhaja iz take izgube, premoženjska, kot je bilo ugotovljeno v točki 56 izpodbijane sodbe.

63. Nasprotno pa v svoji pritožbi Komisija navaja, da ne more sprejeti metode, ki jo je uporabilo Sodišče prve stopnje za kvantitativno določitev take škode. Poudarja, da je Sodišče prve stopnje spremenilo institut izgube možnosti, ko je kvantitativno določilo izgubo možnosti na podlagi razlike med plačilom, ki bi ga oseba dobila, če bi bila zaposlena, in plačilom, ki ga je dejansko prejela. Z metodo, ki jo je uporabilo Sodišče prve stopnje, naj bi se dejansko določalo hipotetično škodo in nadomestilo izgubo gotovosti, in ne izgubo možnosti zaposlitve. Na razpravi je Komisija tudi pojasnila, da vzročna zveza, ki mora obstajati med nezakonitostjo in škodo, ne ustreza enemu od pogojev, določenih s sodno prakso, in sicer pogoju obstoja neposredne vzročne zveze med nezakonitostjo in škodo.

64. Pred obravnavo utemeljenosti te teze se ob utemeljitvi Komisije postavlja vpra-

45 – V zvezi s tem se lahko opozori, da je v sodbi z dne 5. aprila 1973 v zadevi Giordano proti Komisiji (11/72, Recueil, str. 417, točki 8 in 9) Sodišče zavrnilo odškodninski zahtevek tožeče stranke glede zatrjevane premoženjske škode, ki jo je utrpela zaradi izgube resne možnosti zaposlitve, ne ker ta škoda ne bi bila upoštevna, ampak preprosto ker tožeča stranka ni dokazala resničnosti svoje možnosti zaposlitve.

šanje dopustnosti, na kar je že opozorila M.-C. Girardot (glej točko 41 teh sklepnih predlogov) in kar je treba najprej obravnavati.

2. Dopustnost

65. Uvodoma je treba opozoriti, da je v skladu s sodno prakso Sodišče prve stopnje, ko ugotovi obstoj škode, edino pristojno, da v okviru zahtevka oceni način in obseg nadomestila *te* škode.⁴⁶ Sodišče je kljub temu pojasnilo, da morajo biti sodbe Sodišča prve stopnje dovolj utemeljene, da lahko izvršuje sodni nadzor nad njimi, in zlasti da morajo vsebovati merila, ki so bila upoštevana za določitev zneska.⁴⁷

66. V pričujoči zadevi pritožba gotovo vsebuje nekaj dvoumnosti v zvezi s kritikami na račun izpodbijane sodbe.

46 – Zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugim (točka 81), Svet proti de Nil in Impens (točka 32) pa tudi sodbi z dne 9. septembra 1999 v zadevi Lucaccioni proti Komisiji (C-257/98 P, Recueil, str. I-5251, točka 34), z dne 23. aprila 2002 v zadevi Campogrande proti Komisiji (C-62/01 P, Recueil, str. I-3793, točka 44) in sklep z dne 14. decembra 2006 v zadevi Meister proti UUNT (C-12/05 P, neobjavljen v ZOdl., točka 82) (moj povdarek).

47 – Glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Svet proti de Nil in Impens (točki 32 in 33) pa tudi zgoraj navedeni sklep Meister proti UUNT (točka 82).

67. Na eni strani Komisija v pritožbi razlaga, da želi, da bi Sodišče presodilo način izračuna, uporabljenega v izpodbijani sodbi glede odškodnine za škodo zaradi izgube možnosti. Glede na zgoraj navedeno sodno prakso pa bi ti očitki, da bi postali učinkoviti, morali biti bodisi razglašeni za nedopustne bodisi bi morali biti spremenjeni, kot je Sodišče že imelo priložnost storiti,⁴⁸ tako da bi se nanašali na manjkajočo ali pomanjkljivo obrazložitev izpodbijane sodbe glede meril, ki so bila upoštevana pri določanju odškodnine.

68. Na drugi strani pa se Komisija ne omeji na izpodbijanje obsega odškodnine, ampak po moji presoji v svoji edini utemeljitvi svojih predlogov v izpodbijani sodbi celo prepozna napačno uporabo prava.

69. Ne da bi izpodbijala – in da bi lahko izpodbijala – ugotovitev iz vmesne sodbe o obstoju škode, ki jo je povzročila nezakonitost, Komisija v bistvu navede, da se odškodnina, ki jo je določilo Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi, ne nanaša na škodo, ugotovljeno v vmesni sodbi, ampak nasprotno na drugo škodo, in sicer izgubo gotovosti zapo-

48 – Zgoraj navedena sodba Lucaccioni proti Komisiji (točka 36).

slitve in izgubo s tem povezanega plačila. V tem smislu Komisija meni, da naj bi Sodišče prve stopnje z uporabo kritizirane metode spremenilo pogoje uveljavljanja nepogodbene odgovornosti Skupnosti, ker je bodisi določilo odškodnino za škodo, ki ni dejanska in gotova, bodisi ni primerno ocenilo stopnje vzročne zveze med nezakonomostjo in škodo. Z drugimi besedami, čeprav je Sodišče prve stopnje res ugotovilo obstoj škode, ni nadomestilo *te* škode, ampak *drugo* škodo, za kar naj ne bi bili izpolnjeni pogoji, ki jih je za odškodnino predvidela sodna praksa. Tako vprašanje, ki je gotovo pravne narave, po mojem preudarku ne bi smelo uiti nadzoru Sodišča v okviru pritožbe.

71. Predlagam, da Sodišče razglasi pritožbo za dopustno pod pogojem, da se očitke iz te pritožbe o obsegu odškodnine razlaga na način, da se nanašajo na manjkajočo ali pomanjkljivo obrazložitev izpodbijane sodbe.

3. Temelj

72. Komisija kritizira, ob sklicevanju na točko 58 izpodbijane sodbe, dejstvo, da je bila premoženjska škoda izračunana na podlagi merila razlike v plačilu in da je bila tako izguba možnosti spremenjena v izgubo gotovosti zaposlitve. Po njenem mnenju naj bi bila napačna uporaba prava podkrepljena z drugimi elementi, kot je bilo predstavljeno v točki 37 teh sklepnih predlogov.

70. Nasprotno kot je M.-C. Girardot zagovarjala v ugovoru nedopustnosti, prav tako ni mogoče zatrjevati, da naj bi bila utemeljitev Komisije glede nasprotovanja dejanskosti in gotovosti škode nedopustna, ker naj jo ta ne bi uveljavljala na prvi stopnji. Očitno je, da se ugotovitve, ki jih izpodbija Komisija, prvič pojavijo v izpodbijani sodbi, iz česar mora slediti, da je treba zavriniti trditve M.-C. Girardot o novem pritožbenem razlogu.⁴⁹

73. Te kritike izhajajo po mojem preudarku iz deloma napačnega razumevanja izpodbijane sodbe.

74. Res je treba priznati, da sklepanje v točki 58 izpodbijane sodbe temelji na napačni uporabi prava.

⁴⁹ – Glej v tem smislu sodbo z dne 18. januarja 2007 v zadevi PKK in KNK proti Svetu (C-229/05 P, ZOdl., str. I-439, točka 33).

75. Treba je opozoriti, da je v tej točki obrazložitev izpodbijane sodbe Sodišče predstavilo postopek, ki ga bo uporabilo za določitev ocene škode, ki jo je utrpela M.-C. Girardot. Navedlo je, da je v ta namen treba „za oceno obsega škode zaradi izgube možnosti, o čemer teče spor med strankama v tem primeru, ugotoviti razliko med plačilom, ki bi ga M.-C. prejela, če bi bila njena prijava sprejeta, in plačilom, ki ga je dejansko prejela po nezakonitem zavrženju njene prijave, ter, *če je to ustrezno*, oceniti v obliki odstotkov možnosti, ki jih je imela M.-C. Girardot za uresničitev navedene hipoteze“.⁵⁰

76. Zdi se, da je Sodišče prve stopnje z uvedbo drugega dela sklepanja, ki sledi besedni zvezi „*če je to ustrezno*“, menilo, da je ta del le fakultativen, medtem ko je s pravnega vidika v primeru izgube možnosti zaposlitve tak del obvezen.

77. Treba je upoštevati, da izguba možnosti sama po sebi pomeni škodo, kot med drugim priznava Komisija. Glede izgube možnosti zaposlitve pomeni škodo upanje, da bo oseba zaslužila določeni znesek, in ne pričakovani znesek kot tak. Pri določanju odškodnine mora sodnik upoštevati pomembnost tega

upanja, ki mora biti resno, kot to zahteva sodna praksa. Možnost je morala biti prava. V tem smislu se uporabi načelo, da se nado mestni gotova škoda, ker to, kar je gotovo, ni pričakovani prihodnji dogodek ali razvoj, ampak izguba možnosti, da se uresničijo. Tako ocena možnosti, da bi bila prijava M.-C. Girardot sprejeta, ne more biti fakultativna, ker je vsebovana v opredelitvi izgube možnosti.

78. Vendar pa dejstvo, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, po mojem preudarku ne vodi k razveljavitvi izpodbijane sodbe. Gotovo je, da je v točkah od 96 do 122 te sodbe Sodišče prve stopnje obravnavalo *in concreto* ter kasneje ocenilo za resno možnost, ki jo je imela M.-C. Girardot, da se zaposli na delovnih mestih, za katera je poslala svojo prijavo, tako da ni mogoče pritrčiti Komisiji, da je premoženjska škoda, ki je bila ugotovljena v izpodbijani sodbi, enaka samo razliki med plačilom, ki bi ga M.-C. Girardot prejela, če bi Komisija sprejela eno od njenih prijav, in plačilom, ki ga je dejansko prejela.

79. V zvezi s tem kritike Komisije, ki so usmerjene proti temu, da je izguba plačila v izpodbijani sodbi upoštevana kot merilo za oceno izgube možnosti zaposlitve, prav tako ne morejo uspeti.

50 – Moj povdarek.

80. Res je, kot je poudarila Komisija, da M.-C. Girardot ni imela pravice do zaposlitve. Te trditve izpodbijana sodba ne zanika. Sodišče prve stopnje je to celo izrecno v točki 72 izpodbijane sodbe potrdilo, kar torej nasprotno trditvam Komisije izključuje protislovje med izpodbijano sodbo in točko 57 vmesne sodbe.

81. Neobstoj pravice do zaposlitve pa ne pomeni, da se ne more upoštevati merila plačila pri oceni premoženjske škode zaradi izgube možnosti zaposlitve, če ta ocena upošteva tudi stopnjo možnosti, da se ta zaposlitev uresniči, in če je narejena v skladu z zahtevki strank, kar je Sodišče prve stopnje storilo v izpodbijani sodbi.

82. Zaradi ugotovljene nezakonitosti, to je neobstoja dokaza, da je bila primerjalna ocena uspešnosti izvedena, je M.-C. Girardot zagotovo izgubila možnost, da bi se zaposlila na zelenih delovnih mestih, in torej možnost, da bi prejela plačilo, ki je z njimi povezano. S tem da je Sodišče prve stopnje uporabilo

metodo, ki upošteva pričakovano plačilo in resno možnost M.-C. Girardot, da bi dobila tako zaposlitev, je samo uporabilo merila za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Skupnosti v posebnem okviru uporabe za izgubo možnosti zaposlitve.

83. Nadalje sem z zanimanjem opazil, da alternativna metoda, ki jo predlaga Komisija, prav tako upošteva merilo plačila, v smislu da Komisija predlaga, da se M.-C. Girardot plača odškodnino, ki naj bi znašala tri neto mesečne plače, izplačane na podlagi minimalnega odpovednega roka, ki je predviden v členu 47(2)(a) PZDU.

84. Če predpostavljamo, da je taka odškodnina, ki izhaja iz trditve, da bi Komisija imela pravico enostransko odpovedati pogodbo o zaposlitvi M.-C. Girardot brez utemeljitve in takoj, ko bi začela veljati,⁵¹ mogoča, vendarle

51 – V sodbah z dne 18. oktobra 1977 v zadevi Schertzer proti Parlamentu (25/68, Recueil, str. 1729, točke od 38 do 40) in z dne 19. junija 1992 v zadevi V. proti Parlamentu (C-18/91 P, Recueil, str. I-3997, točka 39) je Sodišče glede enostranske odpovedi pogodbe o zaposlitvi začasnega uslužbenca menilo, da je taka odpoved, ki je izrecno predvidena v členu 47(2) PZDU in ki pristojnemu organu daje široko diskrecijsko pravico, utemeljena s pogodbo o zaposlitvi in ni treba, da je obrazložena. Glede na pomembnost načela obveznosti obrazložitve v pravu Skupnosti (od katerega se lahko odstopi samo v primeru pomembnih razlogov) in načela zaščite delavca pred odpovedmi in zlorabo pogodb za določen čas, na kar redno opozarja sodna praksa, bi bilo treba ta pristop po mojem preudarku obravnavati znova. Glej v tem smislu sodbo Sodišča za uslužbenca z dne 26. oktobra 2006 v zadevi Landgren proti Fondation européenne pour la formation (F-1/05, Z.Odl. JU, str. I-A-1-123 in II-A-1-459, točke od 63 do 76), glede katere je bila vložena pritožba pri Sodišču prve stopnje (pod številko T-404/06 P).

temelji na istem merilu, kot ga je uporabilo Sodišče prve stopnje. Od njega se Komisija navsezadnje oddalji samo pri določitvi obsega škode, kar pa spada izključno v pristojnost sodnika, ki ugotavlja dejansko stanje, kot je že bilo navedeno v teh sklepnih predlogih. Z drugimi besedami, ker Komisija priznava upoštevnost merila plačila glede odškodnine za izgubo možnosti zaposlitve, ki ga je uporabila kot izhodišče za lastno metodo izračuna, ne more več v okviru pritožbe kritizirati načina in obsega povrnitve škode.

85. Kot je med drugim že poudarila Komisija, skuša metoda, ki jo predlaga, enotno določiti odškodnino za izgubo možnosti zaposlitve. Ta pristop na eni strani zlahka ne upošteva, da je škoda zaradi nezakonitosti, ki jo je storila institucija Skupnosti, nujno individualne narave, ter na drugi strani vsebuje tveganje, da bo denarna odškodnina izgubila odvrtačni učinek, ker bi tak pristop spodbujal upravo, da tehta med spoštovanjem določb in nezakonitim ravnanjem, za katerega pa že vnaprej pozna stroške.

86. Če bi sodnik, ki ugotavlja dejansko stanje, moral uporabiti enotno metodo, kot to predlaga Komisija, bi mu to zagotovo v velikem delu onemogočilo izvajanje pristojnosti za odločanje v sporu polne juri-

sdičije, ki mu dopušča, da odloči *ex aequo et bono* z iskanjem najustreznejše odškodnine za škodo, ki jo je oseba utrpela. Če bi bil pristop, ki ga predlaga Komisija, potrjen, bi to na koncu lahko pripeljalo do tega, da sodnik ne bi mogel upoštevati načela popolne odškodnine.⁵²

87. Na podlagi tega razmisleka bi zavrnil tudi trditev Komisije o kršitvi načela enakega obravnavanja, ki naj bi jo povzročila metoda, ki jo je uporabilo Sodišče. Poleg dejstva, da se take kritike nanašajo na obseg škode, tudi ne upoštevajo nujno diskrecijske pravice, ki jo mora imeti sodnik pri določanju najustreznejše odškodnine za škodo, ki jo je oseba utrpela.

88. Nazadnje je treba zavrniti očitke Komisije glede obsega odškodnine, določenega v izpodbijani sodbi. Kot je to bilo pojasnjeno v točkah 67 in 71 teh sklepnih predlogov, je treba te očitke razlagati tako, da se nanašajo na manjkajočo ali pomanjkljivo obrazložitev in zlasti na obdobje petih let, ki je

52 – Glede tega načela glej sodbo z dne 8. oktobra 1986 v združenih zadevah Leussink proti Komisiji (169/83 in 136/84, Recueil, str. 2801, točka 13), zgoraj navedeno sodbo Lucaccioni proti Komisiji (točka 22) ter točko 4 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Darmona v zadevi Berti proti Komisiji (131/81, Recueil, str. 645), v kateri je bila sodba izrečena dne 14. februarja 1985.

bilo upoštevano v izpodbijani sodbi pri izračunu razlike med pričakovanim plačilom M.-C. Girardot, če bi bile njene prijave sprejete, in plačilom, ki ga je dejansko prejela. Zadostuje ugotovitev, da je Sodišče prve stopnje dovolj pojasnilo razloge za izbiro tega obdobja s tem, da je obrazložilo na eni strani v točki 62 izpodbijane sodbe začetno točko obdobja primerjave, ki jo je določilo na dan začetka veljavnosti imenovanj sprejetih kandidatov, in na drugi strani v točkah od 63 do 78 imenovane sodbe konec obdobja ter pri tem upoštevalo vse dejanske in pravne elemente, ki bi vplivali na razmerje med M.-C. Girardot in Komisijo, če bi jo ta zaposlila.

89. Zaradi vseh teh razlogov predlagam, da se pritožbo zavrne.

VII – Nasprotna pritožba

A – Trditve strank

90. Z nasprotno pritožbo M.-C. Girardot uveljavlja, da je Sodišče prve stopnje kršilo pravo Skupnosti, ko je storilo več očitnih napak pri presoji. Prva od teh napak se nanaša na določitev obdobja, ki je bilo upoštevano pri izračunu razlike v plačilu, ker Sodišče prve stopnje v točki 80 izpodbijane sodbe ni upoštevalo izgubo možnosti

kariere na Komisiji. Kajti po mnenju M.-C. Girardot možnost imenovanja za uradnico po zaposlitvi ni bila negotova. Obdobje, ki bi ga bilo treba upoštevati, bi moralo biti daljše od petih let, ki jih je izbralo Sodišče prve stopnje. Druga očitna napaka pri presoji, ki naj bi jo storilo Sodišče prve stopnje, se nanaša na določitev razlike v plačilu. S tem da je upoštevalo neto mesečno plačilo, ki ustreza povprečno zadnjemu plačilu, ki ga je izplačala Komisija, je Sodišče prve stopnje v točki 85 izpodbijane sodbe zanemarilo dejstvo, da je imela M.-C. Girardot več možnosti, da bi bila zaposlena na delovno mesto z nazivom A4 kot nazivom A5, saj je pet od osmih delovnih mest, za katera je kandidirala, spadalo v naziv A4. Tretja napaka pri presoji se nanaša na verjetnost uresničitve možnosti zaposlitve, ker je Sodišče prve stopnje s tem, da je določilo možnost, da bi M.-C. Girardot dobila zaposlitev na Komisiji, na 50 odstotkov, zanemarilo dejstvo, da pomeni na eni strani kandidirati za osem delovnih mest element, ki poveča možnost zaposlitve, in da na drugi strani resna možnost ne ustreza možnosti 50 odstotkom. Nazadnje se četrta očitna napaka pri presoji nanaša na to, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo v točkah od 133 do 138 izpodbijane sodbe vseh sestavnih delov nepremoženjske in telesne škode, medtem ko zdravniška potrdila, ki so priložena nasprotni pritožbi, potrjujejo, da je od takrat, ko je Komisija nezakonito zavrgla njene prijave, v depresiji.

91. Na obravnavi je Komisija uveljavljala, da je nasprotna pritožba nedopustna.

B – *Analiza*

92. Iz členov 225 ES in 58(1) Statuta Sodišča izhaja, da je Sodišče prve stopnje edino pristojno na eni strani za ugotavljanje dejstev, razen ko bi dejanska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz dokumentov v spisu, ter na drugi strani za njihovo presojo. Ko je Sodišče prve stopnje ugotovilo ali presodilo dejstva, je Sodišče na podlagi člena 225 ES pristojno za izvajanje nadzora nad pravno kvalifikacijo teh dejstev in pravnih posledic, ki jim jih je Sodišče prve stopnje pripisalo.⁵³

93. V pričujoči zadevi, na kar je M.-C. Girardot znova poudarila na obravnavi, se nasprotna pritožba glede prvih treh pritožbenih razlogov, na katerih temelji, omejuje na izpodbijanje presoje nekaterih dejstev, ki jo je izvedlo Sodišče prve stopnje v okviru uporabe metode izračuna, ki jo je sprejelo za določitev škode, ki jo je utrpela M.-C. Girardot zaradi izgube možnosti zaposlitve kot začasna uslužbenka na delovno mesto pri Komisiji. Izkrivljanje teh dejstev ni

bilo zatrjevano in tudi ne ugotovljeno. Kot je bilo to med drugim že navedeno, je Sodišče prve stopnje edino pristojno za presojo načina in obsega povrnitve škode.⁵⁴ Na tej dvojni podlagi bi morali biti taki pritožbeni razlogi zavrženi kot nedopustni.

94. Četrty pritožbeni razlog, v katerem M.-C. Girardot očita Sodišču prve stopnje, da ni upoštevalo zdravniških potrdil, ki jih je predložila, se mi zdi dopusten, ker ni naravnani proti napačni presoji dokazov, ampak proti zatrjevanju kršitvi obveznosti, da je treba obravnavati domnevno predstavljene dokaze, ki bi pokazali obstoj drugih vrst škode, kot je premoženjska škoda zaradi nezakonitosti, ki jo je storila Komisija. Kot je namreč Sodišče v okviru pritožbenega postopka presojalo utemeljenost pritožbenega razloga, ki je izhajal iz nepopolne presoje dejanskega stanja,⁵⁵ tako bi po mojem mnenju morale presojati Sodišče tudi pritožbeni razlog, ki temelji na tem, da Sodišče prve stopnje ni presodilo dokazov.

95. Vendarle zaradi razlogov, ki jih bom predstavil v nadaljevanju, menim, da bi moral biti ta pritožbeni razlog zavrnjen kot brezpredmeten ali vsekakor neutemeljen.

54 – Glej sodno prakso, navedeno v opombi 47.

55 – Sodba z dne 15. oktobra 2002 v združenih zadevah *Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točke od 392 do 406).

53 – Glej sodbo z dne 21. septembra 2006 v zadevi *JCB Service proti Komisiji* (C-167/04 P, ZOdl., str. I-8935, točka 106 in navedena sodna praksa).

96. Glede brezpredmetnosti tega pritožbenega razloga izhaja iz točk od 123 do 125 pa tudi točk 133 in 138 izpodbijane sodbe, da zavrnitev telesne škode in trditve o poslabšanju duševnega zdravja in o depresiji M.-C. Girardot, ker ta ni dokazala obstoja teh vrst škode, temelji na odvečnem razlogu, kar potrjuje tudi drugi stavek točke 125 izpodbijane sodbe, ki se začinja z besedno zvezo „v nobenem primeru“. ⁵⁶ Glavni pritožbeni razlog, predstavljen v točkah od 123 do 125 izpodbijane sodbe in glede katerega M.-C. Girardot ne uveljavlja napačne uporabe prava, temelji na tem, da je predmet denarne odškodnine samo ta, da se nadomesti premoženjska škoda zaradi izgube možnosti zaposlitve, ki jo je z nezakonitim ravnanjem povzročila Komisija, in ne brez predhodnega odškodninskega zahtevka tudi ta, da se nadomesti vsako drugo vrsto škode, ki jo je lahko utrpela M.-C. Girardot. Sodišče prve stopnje je tako lahko v prvem stavku točke 125 izpodbijane sodbe presodilo, da trditve glede teh drugih vrst škode niso upoštevne.

pritožbi in na katerih M.-C. Girardot utemeljuje svoj zahtevek, kasnejša od izreka izpodbijane sodbe. M.-C. Girardot torej ni dokazala, da je Sodišče prve stopnje, s tem, da je v točkah 133 in 138 ugotovilo, da ni dokazala obstoja škode, ki jo je zatrjevala med drugim z zdravniškimi potrdili, napačno uporabilo pravo glede pravil o dokaznem bremenu in o predložitvi dokazov ali da je kršilo pravo Skupnosti, s tem da ni upoštevalo dokazov, čeprav mu ta niso bila predložena. ⁵⁷

98. Zaradi vseh teh razlogov menim, da bi morala biti nasprotna pritožba zavrjena kot delno nedopustna in delno brezpredmetna ali neutemeljena.

99. Pod temi pogoji Sodišču predlagam, da tako pritožbo kot nasprotno pritožbo zavrne.

VIII – Stroški

97. Glede neutemeljenosti tega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, da so vsa zdravniška potrdila, ki so priložena nasprotni

100. V skladu s členom 122(1) Poslovnika Sodišče odloči o stroških, če pritožba ni utemeljena. V skladu s členom 69(2) istega Poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni

56 – V skladu z uveljavljeno sodno prakso očitki, ki se nanašajo na odvečne razloge odločitve Sodišča prve stopnje, ne morejo povzročiti razveljavitve te odločitve in so torej brezpredmetni. Glej sklep z dne 9. marca 2007 v zadevi Schneider Electric proti Komisiji (C-188/06 P, neobjavljen v ZODl., točka 64 in navedena sodna praksa).

57 – Glej v tem smislu sklep z dne 4. oktobra 2007 v zadevi É. R in drugi proti Svetu in Komisiji (C-100/07 P, neobjavljen v ZODl., točka 29).

postopek na podlagi člena 118 Poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. M.-C. Girardot je predlagala, da se Komisiji naloži plačilo stroškov. Ker bi ta s svojim edinim pritožbenim razlogom po mojem mnenju morala biti neuspešna, se ji naloži plačilo stroškov, povezanih s pritožbo. Ker je Komisija predlagala, da se vsaki stranki naloži plačilo svojih stroškov v zvezi s

pritožbenim postopkom, in ker bi morala biti M.-C. Girardot po mojem mnenju neuspešna s svojimi pritožbenimi razlogi, na katerih temelji njena nasprotna pritožba, naj bi se vsaki stranki naložilo plačilo lastnih stroškov v zvezi z nasprotno pritožbo, v skladu s predlogi Komisije in členom 69(3) Poslovnika, ki se uporablja v pritožbenem postopku na podlagi člena 118 tega Poslovnika.

IX – Predlog

101. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj razsodi:

1. Pritožba in nasprotna pritožba se zavrneta.
2. Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo stroškov, povezanih s pritožbo.
3. M.-C. Girardot in Komisiji Evropskih skupnosti se naloži plačilo lastnih stroškov, povezanih z nasprotno pritožbo.